

Rakwere=lauslik.

Isamaa, sõja ja armastuse laulusid noore
rahwa rõõmuks ja ajaviiteks.

„See maa on Taara hite plind
Ja rahwas — tema laulusind
Ta laulab sulle lugusi,
Teeb k. luss imetegusi.“

ARHIIV-
RAAMATUKOG
H. LEOKE

Tallinnas,
Trükitud S. Mathiesen't juures.
1894.

Rakvere=laulik.

Isamaa, sõja ja armastuse laulusid
noore rahva rõõmuks ja ajaviiteks.

„See maa on Taara hite plind
Ja rahvas — tema laulukind
Ta laulab sulle lugust,
Teeb laulus imetegust.“

ARHIIV-
RAAMATUKOGU
H. LEOKE

Tallinnas, 1894.

Trükitud S. Mathiesen'it juures.

8-192

ENSV
Riiklik Avalik
Raamatukogu

S 17174
O

Дозволено цензурою. — Юрьевъ, 1 Сентября 1893 г.

RAAMATUKOGU
ENSV

Печатня Г. Матизена Ревель, Никольская № 23.

1. Mu isamaa.

Mu isamaa, kui kena sa,
Su poole hüüan rõõmuga:
Sa õitse, hästi haljenda,
Mu kallid, kaunis Maarjamaa!

Küll oled näind ja kurvastust,
Küll võera võimu vallatust; —
Sa siiski veel meil haljendad,
Mei' südant murest tühjendad.

Küll on su orud õitsenud.
Su hiied kenast helkinud; —
Seal tuuslar seda kurja teind,
Et nende auu ta rikk' mas käind.

Ra sinu poegi waevata,
Ta võtnud kaunis hoolega! —
Si siiski võitu ta neist saand,
Et küll neid tiusas aasta sa'ad.

Nüüd hõist'wad nad sul rõõmuga, —
Sest tuuslar sureb auuta, —
Küll Taara veel sul jõudu loob,
Su wana võimu jälle toob!

2. Kodu.

Mu kodu kaunike,
Mul meeles alati,
Kus üles kasv' sin ma
Ja laulsin ka.
Seal kõnd' sin mureta

Õdin lusti lõpmata,
 Küll metsas, orus, mäel
 Ja karjamaal.

Seal eitki hälli sees
 Ja sooja päewa käes,
 Mind ellast õõtsutas
 Ja armastas.
 Taat õhtul homikul, —
 Ehk tööde wahel a'al —
 Mind targast õpetas
 Ja kosutas.

See kallid koduke,
 Sull laulan alati —
 Kuni mul on weel healt
 Ja laulu keelt.
 Kui wiimaks wanaks saan,
 Mu wäetid põlwe näen,
 Siis rõõmusta mind ja,
 Mu kodumaa! —

3. Mets.

Kui ükski metsas laulan ma,
 Ehk rõõmsas kooris teistega,
 ∴ Siis on mu süda rõõmsam weel,
 Kui rikkal mehel kulla peal. ∴

Ei muret tunne mina siin,
 Ei waewa mind siin ükski piin; —
 ∴ Mu paradiis on haljas mets,
 Mu rahupait ja mure ots. ∴

Siin linnud laulwad rõõmsaste
 Ja ilustawad looduse,
 ∴ Mu heal ei wõi siin puududa,
 Rõõm sunnib mind, et laulan ka. ∴

Ei piina mind siin kuri ilm,
 Ei näe mind ütski kuri film,
 ∴ Seepärast mets, mu trööstija,
 Su armastaja olen ma. ∴:

4. Maailma sõbrus.

Ilmas pole headust leida,
 Ega truudust kell'gi nõuda; —
 Kes sul näitab pisut sõbrust,
 Kannab siiski kurja ka'edust.

Peab sind sõbraks seni a'ani,
 Kui sul käes on kõiki kraami,
 Muustab, kummardab ja kiidab
 Nõnda sinust kasu niidab.

Nii sul kogub ligemest,
 Igasugu inimest, —
 Kes sind kiites kummardavad,
 Sinu ümber pesitavad.

Muudab nüüd su asi teiseks,
 Et sa jäed ju kaunis waeseks. —
 Waata, kas nad siis sind tundwad,
 Sinul siis weel auu andwad! —

Kui sull' truudust tõutasid,
 Kõiki teadust kuulutasid,
 Kui sa jõudsid neil' kõik' anda,
 Hästi nende pauna panna.

Kui sa pruugid pisut abi, —
 Mis võiks saada sõbra läbi —
 Baat', kas tal siis tõutused,
 Mitmed moodi lubamised.

Nüüd siis weel küll meeles seiswad,
 Teud nende järel käiwad; —
 Waid ta haugutab sind heaga,
 Teutab mitmet moodi weaga.

Ütleb: „Miks ei püüdnud nõuda,
„Oma elu korral seada!

„Miks sa palju laagerdasid,
„Ilma kätte wara kandsid?!

„Miks sa näitsid oma heldust,
„Tegid mitmel palju headust!
„Jautasid oma wara,
„Kuulsid kõigi häda-kära.

„Ajad on nüüd nõnda napid,
„Minul tühjad ka mu kapid,
„Et ei wõi sind iial aita
„Elujärke korral seada!

„Sellepärast sõbrakene,
„Unusta mu majakene; —
„Siit ei wõi sa abi leida, —
„Wõiksid ennem juurde anda!“

Nõnda lordad sõbrad ära,
Kuuled nende tühja kära.
Seal nad sind weel haugutawad,
Dige kurjast paugutawad.

Kõige nendel oled annud,
Häda-ajal kraami kannud.
Kel sa rohkem headust teinud,
Selt nüüd rohkem sõimu saanud.

Kõik nad sind nüüd teutawad,
Sinu elu raskendawad.
Ei sa kõlba nende mesta,
Oled neile meele wasta.

Uhu sõber, nii on lugu,
Mis teeb tõeste sõbra-sugu.
Ära mõtle, et su sõber,
On sul ikka hea naaber! —

5. Armastus.

Armastus on käsu täide,
Korraliku elu näide,
Sõbruses ta ülem asi —
Rõidab truust inimesi.

Armastus teeb imet ilmas,
Mitab neid, kel wesi filmas.
Kel ta südamesse jäenud,
Headus sellel omaks saanud.

Armastus teeb pere wagaks,
Armastus teeb rahwa targaks;
Tema kautab roojust, kurjust,
Õnnetumat eluorjust! —

Armastus teeb saunad mõisaks,
Soola, leiba maitswaks roaks.
Tema teeb ka õle-laba,
Sulle uhkeks woodiks juba. —

Tema teebki seda imet,
Aratab sul truuduswannet;
N'ab sind aitma ligemisi,
Rõiki waesid inimesi.

Armastus sa taewa anne, —
Digus' tööde tähelpanne —
Ela rohkest meie keskil,
Üle Gestimaa sa priiskelt!

6. Noortemeeste kohus neiude wastu.

Armastuse kohut täita,
Tütarlastel auu näita,
On küll noorte meeste kohus,
Wiisakas ja väga auus.

Iga noormees olgu mõistlik, —
Aga mitte rumal lompfik, —

Näitke auu neiudele,
Armurikka inglidele.

Laulge neile, tehke nalja,
Näitke armastust neil wälja;
Püüdke auustust neile näita,
Nõnda püha kohut täita.

Nad on need, kes rõõmu andwad,
Südant rahu-randa kandwad.
Tehku ilm siis kurja kära,
See kõik jäebki sinust ära.

Rui maailma mäsjud, möllud, —
Mis küll kõik on tühjad kõlud —
Püüdnud sulle liiga teha,
Sinu wigadusi näha.

Need wõiks sind ehk kurwastada,
Sinu elu raskendada
Aga waata neiu silmad, —
Ja ta lahked troosti sõnad —

Wõtawad sind waigistada,
Südant jälle rõõmustada.
Ei sa waata siis maailma,
Uinud armu kaisus hing' ma.

Seft nüüd kiitke Gesti neidu —
Kes kõik waatwad truugi peigu.
Dits'ku nad ja haljendagu,
Kurwa südant rõõmustagu!

7. Truu ormostuse mõte.

Oh süda, kas sa tunned tõest,
Kes armastab sind kõigest wäest?
Kes on see mees, kas tead sa,
Ehk wõid mul seda nimeta?! —

Ei 'pole rikas rahast ta,
Ei kuuljast nimest, auust ka, —

Waid on üks waene Gestimees,
Kes elab alwa tua sees.

Tal süda süski rõõmus sees —
Ei seisa temal filmad wees, —
Waid laul ta südant kergitab,
Ta kurwa meelt ka rõõmustab.

Paul lõbus taewa annike —
Ta trööstib waga südame,
Kui ilm sul ülekohut teeb,
Siis laul s'ust kurja eemal a'ab.

Paul waga tundmist äratab
Su südames, tad suurendab
Kui armuke sul laulab head,
Siis sinu süda tunneb, teab.

Ta koke walwast wahet teeb
Ja soowimise headus näeb.
Kõik kurja ära põlgab ka,
Ei hoija selle poole ta.

Seepärast rõõmsast elan ma,
Mu Annale ma laulan ka,
Ma hõiskan kõigest südamest:
„Õnn õitsku sulle igawest!“

Üks soow mul südant piinab weel,
Kas soowid teada tad su meel?
See soow on, kui sind omal saaks,
Siis küll kõik ilm mind õnnes näeks.

Ei teeks ma tegu ilmaga,
Waid elaks oma Annaga. —
Ma mängiks, laulaks temale
Ja kallistaks ta'd ellaste!

8. Mu pruudile!

Liisakene lahke lindu,
Kuule minu kandle mängu

Ja mu lahleid luuletusi,
 Armurikkaid annetusi.

Armuga neid sul wõin tuua,
 Ikka uuest jälle luua,
 Sest su lahke ingli nägu,
 Sunnib mu fees luulutega.

Sinu sini silmalesed,
 On kui päewa joonelesed,
 Mis mu südamesse paistwad,
 Uuest jeda soojendawad.

Armastuse pühendusels,
 Kurja tööle wähendusels,
 On kui trööstjaks nad mul saanud,
 Seie a'ani ikka jäenud.

Sinu lahled sõnakesed
 Ja su kenad kõnelesed,
 On kes mul uut südant andwad,
 Wanad pühkmed wälja kandwad.

Sinu armastus loob elu,
 Saadab mulle magust walu,
 Wõtab wigadusi matta,
 Õnne rüppesse mind katta.

Ta mind peastab patu paeltest,
 Raitseb kurja kõnekeeldest; —
 Tõutab mull' kaasa anda,
 Mind nii rahuranda landa.

Sest mu kallis Riisakene,
 Oled minu kallikene,
 Sest nüüd tõutan sul truudust,
 Soowin sulle tuhat terwist.

Rüll sul warsti kihlad annan,
 Oma Riisa koju kannan.
 Nii siis õnne elu algan,
 Kõiki kurja ärapõlgan.

Kannata nüüd Siisakene,
Minu armas ellakene,
Kuni meie pulmawada,
Mustab mei' elurada. —

9. Weel homikul roos seisjis ilus.

Weel homikul roos seisjis ilus
Täis kenadust mu silma ees;
T'ast lahtudes weel oli arm mu meeles,
Rõig' kallim oli ta mu südames.

Ta oli selle aea uhkus,
Sest armsast lehitas ta end, —
Ja kõige magusam ta õie lehtus
Mu wäikeses aea kambriis iga tund!

Ma lahtusin t'ast niiskel filmil —
Kes olnud minu armsam õis.
Weel waatsin teda taga nutu pillil
Sealt kambriist, kus mu jalg küll sagest täis.

Joh täna tundsin omas meeles
Kui oleks keegi manitsend:
Jäe sõber kauemaks su roosi seltsi, —
Pea jõuab aeg, mill ta sull' pudened.

Kui olin juba koju jõudnud,
Siis tõusis järsku kange tuul;
Mul oli hirm nüüd südamesse tõusnud
Mu roosi pärast, mis nii armas mul.

See torm ehk tuuris tunni aega,
Mii ühtejärke wihaga,
Ja murdis puruks oma kange wäega
Mis ette juhtus — hirmsa jõuga.

Ma ei wõind kauem aega wiita,
Mul süda oli raske siin;
Ma pidin rutt'ma oma armsa aeda —
Wind waewas hirmus ränk ja walus piin.

Oh! kuda leidsin oma roosi? —
 Ja purustud ju tuule wäest,
 Ja oli murtud maha hirmsat wiisi,
 Kõik ilu oli kadund kogunift.

Ei pisaraid ma jõudnud keelba
 Mis filmift maha weeremas, —
 Kust saan seesugust roosi jälle leidma
 Kui see, mis Looja kord mull' sünnitas?

Seal Serawi heal hüüdis taewast
 Üht troosti sõna mulle weel:
 „End kinnita! mits kurdad nõnda liiaft?
 „Sa näed su roosi weel kord elu teel!“

10. Mis heliseb seal taewa all? —

Mis heliseb seal taewa all? —
 See on see lahkund waimu heal.
 Sest hing, oh kinnita end weel,
 M'e näeme ühtteist taewa teel.
 Küll ükskord saame ühendud,
 Kus enam ei sa lahutud.
 Mu oja taewa rõõm seal on,
 Ja ilma muutmata see õnn
 Ma Paradiisis lõpmata
 Seal tahan su eest paluda,
 Et meie, kui kats inglifest,
 Seal rõõmu maitseks igawest!

11. Oh wõta wastu minu käest.

Oh wõta wastu minu käest
 See kena lehtaw roos!
 Ja ilusama seltsi seast
 Sull' nop'sin kallim mees!
 Jah sõber ära põlga mind,
 Ja wäikest andi siin!

Ei iial unusta ma sind,
Kui ka s'ust lahk'ma pean!

12. Soow.

Mu laulu heal nüüd kõlaga,
Heas jõudus sulle elkigu!
Ta trööstigu sind kurbduses —
Ehk kui on sinu silmad wees. —

Mu kannel kenast kõlaga,
Mu Marikesel elagu!
See meelitagu ellast sind,
Nii kaua kui on ilmas mind.

Kui sinu ükskord kätte saan,
Siis olen oise taewa ra'al; —
Ei kuri ilm wõi kāraga,
Mind iial enam hirmuta.

Su süüta ingli nāuke,
Mull kinnitab kõik lootuse,
Kui kurjad tuuled mässawad
Küll ja mu südant rõõmustad! —

Seft kannel, rõõmsast kõla ja,
Mu Marile, tad rõõmusta! —
Ja tuul, ja kanna kergeste,
Mu soowi soojalt temale! —

13. Kosja nõu ja kindel armastus.

Mu pisuke peja on kitsaks mul jäend. —
Wist Taara on targaste seda nii seand. —
Ei sinuta temas ma rahu ei saa,
Seepärast sind kosja nüüd rutustan ma.

Kas tunned mu südant, mis sulle truust lööb,
Kes ikka sind waimus, kui pruuti omal seab?
Oh tea, mu armuke, sind armastan ma,
Et wasta mul õigust, kas on sul nõnda ka?

Nüüd truudust sul wannun, mu kallim Marikse,
 Ja siis tõeste sammun, ka sulle järele.
 Nüüd lootes weel waimus sul annan korra suud,
 Mis ilmas mul enam on, kui ial miski muud.

14. Armastuse igawus.

Kui üksina istun,
 Ma sügisel ööl
 Ja päewalgi liigun,
 Eht wiibin ka tööl, —
 Siis mures ma mõtlen
 Mu Marikse peal,
 Ja siis alles tunnen,
 Kuis nii mures mu meel.

Ma mõttega mängin
 Ja sean sõna healt; —
 Mu südant tal kingin,
 Et liigutaks meelt.
 Siis kahtlaselt mõtlen,
 Ma ikkagi weel,
 Ja ikka ma tunnen,
 Kuis nii nukker mu meel.

Kui teaks ma kindlast,
 Et truuiks mul jääd; —
 Ei kannaks siis nukralt,
 Ma iialgi pead;
 Waid laulud sul teeksin,
 Ma tutwatest puist
 Ja rõõmu mul looksin,
 Su südame auust! —

15. Pulmad.

Pulmad on meil jälle oota,
 Billi healt siis seal ka loota, —

Kelle järel pulma rahwas,
 Jalgu tõstmas on küll wahwas.

On ju tantsust küllalt saanud,
 Mõned jalad kangeks jäenud,
 Siis ju helde pereema,
 Tõttab katma lauda ära.

Wana pulma taadikene
 Otsib, kus wa' „lustiline,“
 Walab klaasi, annab maitsta,
 Käsib nõnda terwist kaitsta.

Palub kõiki rooga wõtma, —
 Patust teha jälle toitma;
 Küsib jälle waheaegas,
 Kas eht mõni tõbe waewas?

Wõtab siis weel rohuklaasi,
 Rõõmurikka rüüperaasi;
 Pakub ka weel õlut ringi,
 Kellel toit jäend rindu linni.

Nõnda seal siis priskest söödaks.
 Õlut, wiina rohkest joodaks;
 Saiad, wõid ja worsti otsjad
 Wõtwad wastu wõerad watsjad.

Saawad pulmalised sõõnud,
 Hüwa õlut peale joonud,
 Billi heal siis kambrist kostab —
 Mõni mees ju jalgu tõstab.

Nõnda wältab paari päewa
 Pulma elu, mis on hüwa,
 Siis on ju kõik tandsud tehtud,
 Mitmed naljad ära nähtud.

Siis weel wiina annetakse,
 „Noorirahwast“ tänatakse —
 Soowitakse head õnne,
 Mis on ilmas ülem anne.

Siis weel hobust rakendakse
 Kodu poole sõidetakse.
 Rahwas kaua fest weel räägib,
 Seda pulma pidu kiidab.

16. Kadedus.

Kadedus on hirmus tõbi,
 Mis käib mitmest maadest läbi.
 Iikka kadedust ja leiad,
 Ras on põllud kitsad, laiad.

Olgu rüütel, kaupmees, saunik,
 Wõi ehk mõni mõisa moonik,
 Iikka kadedust nad kandwad
 Üheteisel tunda andwad.

Küll on mitmed mulda läinud,
 Kadedus on seda teinud; —
 Mitmed wiidud Siberisje,
 Wõi ehk kauge Sahalini.

Palju leski-naisi nutwad,
 Waeste lastel leiba ot'wad, —
 Kelle mees ja laste isa
 Saanud enneaegset surma.

Sunkur Jaan, see wõtnud kaets'ta,
 Ammust ajast Hansu kiusta;
 Wiimaks teind tad aidawargaks,
 Riitnud kõigil ennast targaks.

Mehike saand kohtu wiidud,
 Asja selgest üle kuulnud. —
 Jaani tunnistust seal ustud,
 Hansu torni pista kästud.

Süüta Hans oln'd enne haige,
 Tõbine ja fidur, waene,
 Et tad nüüd weel wargaks tehtud,
 Tema auufust häbiks nähtud.

See ta hinge kurvastanud,
 Waewast terwist kustutanud,
 Nii et paari päewa pärast
 Lahkunud sest ilma kärast.

Nüüd ta magab rahus haudas,
 Leiab püha rahu taewas.
 Aga Junker Jaani süda,
 Walutab ja on sest paha.

Nii on kadedus kõik teinud
 Mitmel mehel piina wiinud.
 Kadedus on mõrtsuk, waras,
 Kellegil ta 'pole paras.

Gestimees, oh püüa kauta,
 Hirmsad haigust ära saata,
 Hoia, et ei juurdu tema
 Südamesse sinul wara!

17. Ühe wana Gesti soldati laul,

es leikri Alexander I. ajal Wene-Prantsuse sõjas käis, aastatel
 1812 ja 1813.

Ma käisin siin, ma käisin seal,
 Ma käisin Wenemaal; —
 Di, oi!
 Ma käisin Wenemaal.

Üks hirmus sõda tõusis seal',
 Siis Mosku linna all;
 Di, oi!
 Siis Mosku linna all.

Wiisfada tuhat sõjameest
 Said aratapetud.
 Ai, ai!
 Said ära tapetud.

Ma käisin siin, ma käisin seal,
 Ma käisin Prantsus' maal,

ARHIIV-
 RAAMATUKOGU
 H. LEOKE

Di, oi!

Ma käisin Prantsus' maal.

Seal nägin ka, Pariisi ma;

Rus rahu tehtud sai;

Ja, ja,

Rus rahu tehtud sai.

Ma käisin siin, ma käisin seal,

Ma käisin saare *) peal;

Ja, ja,

Ma käisin saare peal.

Ma nägin furnumattijaid

Mull' vastu tulewad;

Mi, ai!

Mull' vastu tulewad.

18. Karla ja Klaara.

Wist! Leonoore wirgus koldu eel'.

„Hans, pane hobu sadula,

Ma tahan wälja sõita;

Mu süda siin ei kannata,

Et wõi siin rahu leida?“

Nii hüüdis järsku ritter Karl,

Ta süda oli waewa all,

Mis nii kui raske töbi

Ta kehast käinud läbi.

Ta läks nüüd koke waluga,

Et lendas tolm ja tuli;

Ja waat', seal tuleb rutuga

Nüüd Klaara kammerneitsi.

Ruis ehmatas nüüd ratsamees,

Ja süda lohmetas ta sees!

*) Helena saar on suures Ulma meres, kus kuulus Prantsuse eiser Napoleon Bonaparte suri.

Seal kahwatas ta nägu,
Ja wärikses kõik ihu.

Tere', noor härra, tere ka,
Teil' soowin õnne, terwist;
Mu preiln mind saatis teatama,
Et otsust toon teil' wiimist:
Nüüd jätke lootust klaara peal',
Sest isa on ju teda seal
Nüüd ritter' dtul' annud,
Ja wandes finnitatud."

"Ja needis hirmsa wihaga
Seal oma mõega juures:
„Kui Karla'st kord weel räägid ja,
„Siis oled wangi tornis;
„Ja enne siis ei jäta ma,
„Kui kätte olen saanud ta —
„Ta südant tahan kisk'ta,
„Ja sinu ette wisk'ta.“ —

„Kurb pruut nüüd istub kambris seal,
On suures ahastuses;
Ta õhlab, häägab, nutab peal',
Ja sureks kurvastuses.
Leid Jumal saagu aitama,
Sest armuline on ju ta;
Ta kuuleb palwe heale,
Sest lootke tema peale.“ —

„Ma suren suure walu all!“
Beig' hüüdis filmaweega;
„Nüüd wii mult wiimist terwist t'al,
Ehk wõib weel seda kuulda:
Nüüd mine aga rahuga, —
See kullast sõrmus wõta ka,
See püsfi wöö ka ühes,
Ja wii tal' mälestuseks.“

Ja kõrwad peas huugasid
 Kõik oli kurb ja ime;
 Mäed, metsad ta ees kõikusid,
 Ja silma ees kõik pime.
 Ja ometi — oh imet veel
 Kui tuul t'al järsku pööris meel;
 Ta waim kui unest ärkas,
 Ja paremat nõu märkas.

„Truu tüdruk, Jumal maksu sull',
 Mis mina küll ei jõua,
 Et oled teadust toonud mull',
 Sull' tänu tuhat wõrra,
 Nüüd mine koju rutuga,
 Ja ütle t'ale salaja:
 Sealt hirmsa wangi kõitest
 Ma peastan teda tõest'.“

„Nüüd aga katsu rutata, —
 Tee, et sa jõuad koju;
 Ja tulgu n'ad ka wõitlema,
 Ma leian seega nõuu.
 Rest õöl, kui tähed paistwad teal,
 Siis ootku ta mind akna peal; —
 Siis mingu, kuidas mingu —
 Kas surm ehk elu tulgu!“

„Nüüd mine!“ Kõhe tulist siis
 Ju tütarlaps on läinud
 Karl õerus otsa, kui ta wiis,
 Ja mõtles ehk und näinud.
 Siis sinna tenna ratsutas,
 Et hobu wahtu löötsutas;
 Nüüd arwas leidma nõuu,
 Ja wõttis kofku jõuu.

See peale lastis sarwe healt
 Ta lossi hoowis hüüda;

Ja warmalt tormas siit ja sealt
Tal abimehi senna.

Ta rääkis neile rutuste
Ükskhaawalt taja kõrwasje:

„Nüüd olge walmis sõtta,
Kui hüüab sarw, siis tõtta!“

Kui pime öö ju oli kää,
Kõik magama ju läinud,
Ja lossi peal ka wiimate
Kõik küünlad ära kustund
Kui raskest' magas igamees,
Pruut üksi walwas mure sees,
Ta atnast wälja waatas,
Ja oma peigmeest ootas,

Ja kuule! alt üks armas heal
On tajakeste kuulda:

„Koh, klaarake! kas kuuled seal?
Nüüd ole walmis tulla!

Sa tunned oma Kaarli healt,
Sest rutta alla jala pealt, —
Seks redel on ju walmis,
Ka hobu sõidu tarwis.“

„Oh Karl! ei see wõi sündida, —
Ei see wist korda lähe. —

Kui tuleksin ma sinuga,
Kas jäeks mul häbi wähe?
Nüüd andkem wiimist kord weel juud,
Mu armuke! — ei aita muud;
Küll surm saab pea tõtma,
Siis saab kõik kurb:us lõpma.“

„Oh armas laps! et usu mind
Mu rüüt'li auu juures —
Ma wiin ju auu sisse sind,
Miks kardad ja siis tulles?“

Mu ema seal meid õnnistab,
 Ja püha sõna ühendab.
 Müüd aga rutust tule,
 Ja üsna rahul ole."

"Mu isa on üks suur baron,
 Ja wanast' kõrget sugu; —
 Oh jäta mind — see hirmus on,
 Kui mõtlen seda lugu:
 Et enne siis ei hingata,
 Kui on sind saanud surmata,
 Sul südant wälja kisk'ta,
 Ja minu ette wisk'ta."

"Mu laps, kui oled sadulas,
 Siis 'pole enam karta;
 Waid oleme siis minemas, —
 Sest ära wiida aega! — —
 Wait, armuke! — mis oli see? —
 Oh Jumal! — rutta kiireste.
 Oh tule! — ööl on kõrwad,
 Mis hukata meid wõiwad!" —

Seal Klaara kartis — mõtles weel,
 Ta liikmed wabisesid —
 Ja filmapilk seal armu kael
 Ta oli — alla tulnud.
 Karl' hoidis Klaarat kaendelas,
 Seal hirm ja arm neid kihutas.
 Neil taewast tähed paistsid,
 Ja öösel walgust andsid.

Peig' tõstis oma armukest
 Müüd rutust hobu selga,
 Ja ise kargas rutulist'
 Ra koha kiirest' jenna
 Seal Karla taga, Klaara ees,
 Piits, kannus sündis hoost, et kees

Ja tulist nelja ladus, —
Et pruudi kodu ladus.

Ja fiiski — eht küll waitne öö, —
Kõik oli juba kuulnud,
Ja äraandja rutuste
Ju woodist wälja tulnud.
See oli Klaarat kaswatand, —
Nüüd raha teda ärritand,
Et jooksis uksest wälja,
Nüüd härral teada andma.

„Halloh! halloh! suur härr baron,
Nüüd ruttu woodist wälja!
Ju Karla Klaara wiinud on,
Ei ole seega nalja!
See kawal kelm ta ära wiis,
Däks tulist. — Olge kärmed siis!
Ja sõitke tulist järel', —
Eht saate siis weel järjel.“

„Nüüd ruttu, ruttu üles maast!
Ja walmistage waenul';“
Nii karjus baron toledast'
Hirm kihutas kõik jalal'
Ka rutta, Dtu, wäimees poeg,
Siin mõel ja oda — nüüd on aeg —
Sest waras wiis su pruudi, —
Nüüd hästi taga nuudi! —

Noor paar nüüd sõitis rutuga, —
Ja kuule — mis see oli?
Healt kuulsid tagant korruga —
Ka kabja plagin kuuldi. —
Seal tuli Dtu ajades,
Nüüd ratsa tulist teiste ees,
Ja et neil' hirmu teha, —
Ta kõristas weel mõeka.

„Pea finni, warga nägu, pea!
 Sa pead jätma saaki!
 Mu mõega vastu ennast sea, —
 Siis warasta weel pruuti! —
 Pea finni, jooksi tüdruk ka.
 Et selle koera kõrwas ja
 Saad tema palka näha,
 See võib full' häbi teha.“

Sa häbematta waletad,
 Su rüütli auu juures!
 Nüüd tee, et ruttu siia saad,
 Siin mõet ju vastu walmis;
 Nüüd ruttu, ruttu mehike!
 Laps, hoia seni hobune.
 No roni wabest maha, —
 Sind tahan õpetada.“

Rüll Klaara oli hirmu täis,
 Kui nägi, mis nüüd sündis:
 Mõet mõega vastu kangest käis,
 Ja koit neil' walgust andis.
 Ei kuulnud muud kui pliks ja plaks,
 Üks oh ja ah, üks riks ja rats!
 Et kõlas org ja mägi,
 Kus möllas wiha wägi.

Seal Karla mõet löi filmapilk,
 See nurjatuma maha;
 Tal endal mitt' üks weretilk
 Ei olnud wäljas näha.
 Oh Jumal wõta halasta!
 Seal tulid tagant korraga
 Hult hirmsaid sõjamehi,
 Mis neile hirmu tegi.

„Trarah! trarah! nüüd rutuste
 Karl puhus oma sarwe;

Hop hop, sealt kõrvalt kärmeste
 Su ruttab meeste parve.
 „Nüüd, baron, waata wäge mull’,
 Mis wastuhakkamas on full’; —
 Sest pisut aega anna,
 Ma räägin paari sõna.

Pea kinni, pisut kannata
 Ja kuule weel üks sõna;
 Ja pane tähel’, ei sa saa
 Wist seda kahetsema:
 Arm südamed meil ühendab,
 Mis nüüd su wiha tähendab? —
 Kui sa mull’ keelab seda,
 Siis hakkab praegu sõda!“ —

„Ma aga julgest’ wannun full’,
 Siin kõige taewa juures,
 Et kindel meel ses asjas mul
 Dn elades ja surses.
 Dh isa! — — luba Klaara mull’
 Mull’ Jumal annud rikkust küll,
 Ka rüütli auu ja kõrgust, —
 Sest jäta wiha, tõrkust!“ —

Pool furnuks ära ehmatand
 Seal seisis waene Klaara;
 Ja isa wihast tarretand
 Wõind rääkida üht’ sõna,
 Nüüd langes tütar nutuga
 Ta jalge ette korraga,
 Ja palus filmaweega,
 Et wõtaks armu heita.

Dh armas isa! halasta
 Su waeje lapse peale!
 Ja anna andeks meile sa,
 Siis Jumal annab sulle.

ARHIIV-
 RAAMATUKOGU
 H. LEOKE

Oh kallis isa! usu mind:
 Ma 'poleks iial põgenend, —
 Kui otut nägin, kuulsin, —
 Siis rindus walu tundsin."

„Kui tihti oled armuga
 Mind lapselt süles kandnud,
 Ja armsa lapse nimega
 Mind ikka nimetanud.
 Oh isa! mõtle tagasi,
 Ja ära waewa mind nüüd nii;
 Kui sa ei armu anna, —
 Mind surnult hauda kannal!" —

Siis waatas isa keerites
 Nüüd ringi pisut aega;
 N'as peaga selga mõteldes,
 Ja sasis habet käega.
 Ta süda juba ärdaks sai,
 Ja süiski kord weel uhkeks löi, —
 Et isa armu läbi
 Ei rüütli auu saaks häbi.

Pea aga lahkus wiha meel,
 Ja armule jäi wõimus;
 Nüüd 'polnud teeldu silma weel, —
 Nüüd lõppenud kõik kurjus.
 Nüüd isa tõstis üles last, —
 Kõik liigutud said wägewast, —
 Kes enne wiha waenus, —
 Nüüd olid rõõmu taewas.

„Nüüd andku Jumal andeks mull',
 Kui mina sulle annan
 Mu armastus ka jäegu sull'
 Nüüd uuest', armas tütar!
 Nüüd olgu Jumal sinuga?" — —
 Siis Karla poole pööris

Ja ütles: „Wõta teda! —
Ma õnnistan ka seda.“

„Mu armsaks pojaks jäed nüüd sa,
Sull' tahan olla isaks;
Kõik kurja wõttem unusta,
Mis teinud elu wihas.
Ma ükskord sain su isaga
Nii pahaks, et wõind leppida; —
Ta tegi kord mull häbi, —
Sind põlgisin selle läbi.“ —

„Nüüd aga saagu jälle heaks,
Mis enne paha oli.
Mu lapsel ole armsaks peaks,
Siis on teil õnnis põli. —
Nüüd Jumal õnnistagu teid,
Kes praegu taewast näeb ka meid.“ —
Pea olid siis ka pulmad
Ja suured rõõmu päewad. — —

19. Veel ükskord.

Veel ükskord, Karel, enne lahkmist,
Oh tule Riisa rinnale;
Oh küll sul armastuse tundmist
Ei ole enam minule.
See raske tund nüüd tulnud kätte,
Kus pean sinust lahkuma;
Ja siiski nüüd veel ütlen sulle;
Mind ial ära unusta!

Oh ära ial ega ilmas,
Mind mitte ära unusta!
Sul igal ajal seisku meeles
Mu arm su wastu lõpmata
Mu süda sinu wastu põleb
Veel ikka armastusega;

Mu meel su peale weelgi mõtleb:

„Mind mitte ära unusta!“

Dh anna wiimist kord nüüd mulle

Sust äralahkudes weel suud!

Ma igawest' jäen truults sulle,

Ei tule mulle meelde muud.

Dh võta mult ka weel need lilled

Ja pane oma rinnale,

Reid nähes weel ehk mu peale mõtleb, —

„Mind mitte ära unusta!“

Kui waikses õhtu tuules, õues

Puu lehed tafast' liiguwad,

Muu süda mures põksub põues

Su juures mõtted wiivivad.

Su armas kaju tuleb ette,

Just nagu näeks sind filmaga;

Död päewad ikka on mu mõte:

„Mind mitte ära unusta!“

Kõik end'sed tutwad armsad paigad,

Ei mulle enam rõõmu tee;

Mäed, orud, lilled, metsa salgad —

Ei maksa mull' nüüd midagi.

Ra selge taewas on mull' pilwes,

Ei koidu puna rõõmusta;

Suur walu närib minu hinges —

„Mind mitte ära unusta!“

Kui ööpik õhtul koplis laulab,

Kus tomingad weel õitsemas,

Siis minu süda kurwalt õhfab,

On walu pärast lõhkemas

Mis ikka olnud mulle armas,

Ei nüüd mind enam rõõmusta;

Mu süda aga õhfab waewas:

„Mind mitte ära unusta!“

Kui wõerad wõrgud sind ehk püüdwad, —
 See tund sul seisku meeles teal,
 Kui mitmed neiud meelitawad,
 Siis mõtke end'je armu peal'!
 Oh ära lase ennast petta,
 Seal wõera armastusega; —
 Weel wiimselt südamesse wõtta:
 „Mind mitte ära unusta!“

20. Jumalaalt lahtudes.

Jumalaga, armsad sõbrad,
 Nüüd ma hakkän minema!
 Jumalaga kõik mu tutt'wad,
 Aeg on käes ju lahkuda!
 Jumalaga isa, ema,
 Jumalaga wennad, õed,
 Head elu soowin mina,
 Ja siis lähen pitka teed.
 Jumalaga tutt'wad kohad,
 Jumalaga elupaik;
 Ehk küll olite mull' kenad,
 Nüüd pean maha jätma kõik.
 Jumalaga puud ja põesad,
 Aedas, koplis, õue peal;
 Wõeral maal kõik mulle wõerad,
 Siiski Jumal on ka seal.
 Ta mind kaitseb, ta mind hoiab
 Tee peal, kui ka wõeral maal
 Igal pool ta arm mind aitab,
 Raugel nii kui ligidal.
 Tulgu surm, ehk olgu elu,
 Kõik on ilmas üürise;
 Lahkumine teeb küll walu.
 Läheb heaks kõik wiimakski.

Rüüd siis wiimaks „Jumalaga“
 Ütlen mina teile weel;
 Ehk m'e näeme wiimist korda
 Üksteist weel sinu elu teel.

Rui weel Jumal elu annab,
 Saame üksteist nägema;
 Ehk kui surm meid koju kannab,
 Saame koos seal olema.

21. Ewald ja Minna.

Rüütel Ewald ja ta Minna
 Istusiwad käsi käes
 Rohuaedas, wäikse linna
 Röömsa suwe ilu sees.

Rüütel Ewald ütles Minnal:
 „Jäta kurbtus järele!
 Rui ju lilled teistkord dits'wad,
 Wiin sind laulatusele.“

Waewalt oli aasta mööda,
 Puud ja lilled puhkesid,
 Rüütel Ewald ruttas aeda,
 Rust n'ad üskord lahkusid.

Aga mis ta näeb sealt kaugelt?
 Walget kiwi ristikest,
 Selle peal on kiri selge:

„Truuiks jäen full' igawest'.“

Rüütel Ewald rutust pani
 Sõjariistad kõrwale
 Ja läks kloostris, kus ta suri,
 Nuttes Minna järele.

22. Armu tagalahetsemine.

Arm on mul otsas, elan kurwastuses;
 Su armas pilt on weel mu ainus rõõm;

Rust wõin weel rahu leida omas hinges,
Kui südamest on kadund wiimne õnn?"

"Oh magus arm, mis südamel' teeb walu,
Ja une sees mull' waikselt rõõmuks on;
Sest kadund on mu paradiisi elu,
Ja südamest kõik rahu, rõõm ja õnn."

"Siin seisán ma nüüd murtud südamega,
Ja waatan nuttes troostita ju pool';"
Mu haawad ei wõi iial paraneda
Mis südamesse rängast' löõdud mull'.

"See, kelle peale panin oma lootust,
See on ju mind nüüd äraunustand.
Kes tunneb kõik mu häda ja mu kurbtust?
Ma õnnetumaks eluks ajaks saand!"

"See peale mõtle, kui sa õnnes elad,
Ja rõõmustad end kena lilledest, —
Et oled minu armastust nii põland
Mis mind siit pea hauda saadab wist."

"Mu peale mõtle siis, kui kägu kufub,
Ja päike kuldselt ilma walgustab,
Et minu süda weelgi armus tufjub,
Eh' küll see juures hirmjast' walutab.

"Mu peale mõtle, mis sa mulle teinud,
Ja mis mu süda sinu pärast tund'nd;
Mu falli rahu oled minult wiinud,
Ja selget piina asemele toon'd.

"Mu peale mõtle, kui teist südant leidnud,
Mis armastuses sinu wastu keeb!
Siis ole rahul, kui sest õnne tunned,
Sest soowin head, mis mind küll kurwaks teeb."

"Mu peale mõtle, altari ees seisstes,
Kui oma südant lubad teisele
Kui oma „jah" t'al wastufeks seal annad,
Siis surma frantsi annad minule."

Mu peale mõtle, kuni maa peal elad,
 Mu peale mõtle, kui ju haudas ma;
 Kui on ehk sul maailmas rõõmu päewad, —
 Mu kurvastust ja surma mäleta!"

23. Armastuse waew.

Kui sind näen mu armas neiu,
 Siis ei leia rahu ma
 Et ma 'pole weel ju peiu
 Ei wõi ennast rõõmusta.

Sa küll tunned mind mu filmist,
 Siiski mitte südamest;
 Aga mina ütlen truust:
 Armastan sind igawest!

Esi-armastus on lange,
 Teine tulest walusam, —
 Oh küll see wõib kiita õnne,
 Kes weel armastusest tea!

Palju neid, kes sind saand tundma
 Mõistwad sulle palju süüd,
 Andwad nõu, et pean jätma
 Sind, mu armas, maha nüüd.

Aga et full' olen wand'nud,
 Surmani truusts jäeda ma,
 Ja et lord full' sõna andnud,
 Pead mu oma olema.

Ja kui peaksin sinust enne
 Ma ehk ära surema,
 Istuta mu haua peale
 Lillesid siis kaswama.

Taewas hiilgawad kaks tähte,
 Teine kuust weel heledam
 Ja see paistab rõõmsast' sulle
 Mulle teine tumedam.

Dölge armjad tähed mulle,
 Kust ma leiaks rahu siin? —
 Sest mind waewab raske mure, —
 Oh et parem jureksin!

24. Tühja läind lootus.

Ma ööd kui päewad lootsin,
 Et Liisa on mu pruut;
 Ja pulma päewa ootsin,
 Mill saaks meid laulatud.

See lootus läks kõik tühja,
 Sest aru sain küll ma,
 Et Liisa meel läind luhta,
 Ja mind ei armasta.

Sa petis kaval neiu,
 Kas oled mõteln' d ka,
 Et pärast saab see tegu
 Sind alwaks tegema?

Jäe jumalaga Liisa;
 Ei enam näe sind ma;
 Ei enam räägi j'uga,
 Ei sind ka armasta.

See tõe armu päike
 Läind mu eest warjule
 Ja laseb oma läike
 Müüd paista teistele.

Müüd tahan minna ots' ma
 Teist armast pruudikest:
 Oh! saan üht' südant leidma,
 Kes armastab mind tõest'. —

25. Petis noormees.

Mets kohiseb ja pilwed jookswad ruttu,
 Üks neitsi istub jõe kalda peal,

Ei kuule laened tema kaeb'jad nuttu,
Ta istub süda öösel üksi seal.

Mis on see häda, mis ta südant waevab?
Ja t'ale nõnda palju kurbtust teeb?
Et käsja ringutes ta jeda kaebab,
Ja lõhkebes ta süda rindus lööb.

Ta hüüab meele ärabeitmisega,
Et metsast kõlab tagasi ta heal:
„Mis on need lilled oma viedega,
„Mis on mull' armas weel siin ilma peal.

„Mu kõige kallim selle hädaorus,
„Mu armas peig on maha jätnud mind,
„Kus on mu neitsi auu ja kõik mu lootus.
„Mis on see palk, et armastasin sind?“

Ta taewa karwa filmist lõpmata
Küüd wool'wad walusalt küll pisarad;
N'ad ait'wad tema walu kergitada,
Ja on kui roosil kaste ülewelt.

Sest nimeta, mis kastab eluweega
Üht südant peale kadunt armastust?
Ja täidab teda uue lootusega,
Et rõõmu laulud helijewad juust.

Et pisarad küll mööda palgeid jookswad,
Ei too n'ad tagasi jull' armastust,
Ja süiski tema walu kaebtus jäewad
Sull' troostiks, mälestuseks igawest.

26. Nutu laul.

Emä ei jalli mind,
Keegi ei kosi mind
Surm ka ei wõta mind,
Oh kus ma jäen!
Teised on pulmad teind,
Mind 'pole keegi näind,

Rõik minuist mööda läind,
 Oh kus ma jäen!

Rüül mehed, nutate,
 Kui pärast kuulete,
 Et murest jurnud ma —
 Rõik teie süüd!

T'e peate wastama,
 Et mina meheta
 Siit pean lahkuma —
 Rõik teie süüd!

Oh küll teist paha näen
 Ja mures mulda lä'en,
 Ma süiski heaks jäen —
 Ei wihta teid.

Oh Mulla-Madis ja
 Nüüd tule, forista,
 Et lahti peaseks ma —
 Sest kus ma jäen!

ARHIIV-
 RAAMATUKOGU
 H. LEOKE

27. Järwe kaldal.

Neiu istub järwe kaldal,
 Waatab wete peeglisje,
 Seal üks hõbedane ilu,
 Meelitab ta mängile.

Laene murrab praegu maha
 Wesi-lille waatja ees,
 Neiu mõtleb, et ka nõnda,
 Murtaks teda elu sees.

Sest ta hüüab: jõua, jõua,
 Peiuke mu järele,
 Hiljemeni kaun ära
 Laia elu laenesse!

28. Waga!

Waga, mu pojute, kallike sa,
Silmad tee kinni ja uinu nüüd ka!
Pinnud ka metsas ju magavad seal.
Waga, ma walwan ju kätki ees teal!

Lapsute, weel on jul kullane aeg,
Pärast küll tuleb sul mullane aeg,
Pärast küll tulewad mured sul ka,
Siis ei sa rahulist magada sa.

Inglid sealt ülewelt kenad kui sa,
Tulewad maha sind rõdmustama.
Pärast su juure nad jõuawad ka,
Silmist süil pisaraid kuiwatama.

29. Joosepi laul.

Omas noores lapse põlwes,
Waga isa filma all,
Olin mina karja hoides
Wäga rõdmus, Juuda maal.

Seekemis, kus meie karjad
Söiwad palmi puude all,
Elasin ma weel sel ajal
Wait ja tafa, kui üks tall.

Kord mind saatis isa wälja
Oma wendi waatama,
Andis kirju kuue selga,
Mina läksin rõdmuga.

Seal siin süttis wende wiha
Minu wastu põlema,
Tahtsid mulle otša teha,
Kaewu sees mind sureta.

Sealt siis tõmbasid mind wälja
Kui mul surm ju keele peal,

Wõtsid nõuts mind ära müüja
 Ismaelid olid seal.

Oh! mu isa hallid juuksed
 Lähwad hauda murega,
 Ning ma kannan wangi-rauad
 Egiptuses nutuga!

Siiski on mind Jumal aitnud,
 Nutu-tee wiis rõõmusse!
 Olen weel mu isa näinud,
 Pärast matnud rahusse.

Ehk mu wennad wärijesid,
 Pole ma neil' kurja tein'd,
 Waid kui oma süüdi tundsid,
 On kõik wiimaks hästi läin'd.

30. Wahwa sõjamees.

Ma olen kange sõjamees,
 Mull sõjamehe süda sees
 Ja kõwad käed ja jalad ka,
 Kõik teha poolest tugew ma.
 Ei mina karda wet ei tuld,
 Mind petta ei saa wõeras kuld,
 Et suur on minu keisri arm,
 Sest waendlane mu ees kui parm.
 Kas tulgu tuhat Türgi meest,
 Ja sada saksa jarja seest,
 Neid pillan ma kui haganaid,
 Et kaduwad kõik jedamaid
 Ehk puhun neid kui tuhk ja tolm,
 Et kadund kõik üks kaks kolm.
 Kui tiamantist on mu mõel
 Ja surma kihwt mu iga lõök.
 Kui kuulukse mu püssi pauk,
 Siis waenlasel on rindus auk.

Ma iga mõega hoobiga
 Meid wõtan maha loopida,
 Kes seal mu wastu tulewad,
 Need kohe furnuks langewad.
 Waat kuidas wõib see sõjamees,
 Kell sõjamehe süda sees. —
 Ja nõnda püüdku teha nad,
 Kes kaitswad oma isamaad.

31. Kiigelt tulles.

Mull' ütles kiigelt tulles
 Mu hella neiu juu:

„Mäe kuidab tõuseb naerdes,
 Mäe warjult kaunis juu.

Kui esimiseft armust
 Mull' rääkis sinu juu
 Siis naerdes metsa warjust
 Meid waatis jälle juu.“

Nii võldeß hellalt kattis
 Mu huuli neiu juu, —
 Siis nägin kuidas waatis,
 Meid naerdes kaunis juu.

32. Mu waade.

Meelitab mu waade

Siis ta punastab —

Hüüan tema nime

Jälle punastab.

Küssin wahest temalt

Miks ta punastab, —

Wastus ilmub jelles —

Et ta punastab.

Ütlen: nüüd mind usu, —

Õrnalt punastab

Annan tale nusu —
 Siis ta punastab.
 Minu kallis neiu
 Tihti punastab,
 Punastes mu hingel
 Taewa lunastab.

33. Husari laul.

Roor: Üks Wenemaa husar
 Sai Prantsusele wangi,
 Prints Nabron ja kõik muud
 Need saanud temast kangi.
 ∴: Nüüd põletadi t'al
 Käe peale prantsus' märk',
 Mis Wene alamal'
 Küll oli kanda ränk. ∴:
 Ta raius jelle käe
 Kirwega otjast ära
 Ja wiskas peale see
 Prantslaste ette maha.
 ∴: See peale wiidi ta
 Nüüd printsi ette seal,
 Kes jeda nähes ka
 Siis kinkis priiust t'al. ∴:
 Prints Nabron ja kõik muud
 Nüüd temalt küsijwad:
 Kuis Wene Keisri tööd
 On hoopis wägewamad?
 ∴: Nii et kõik prantslased
 Et suuda selle ees.
 Oh prantsus' Keiser ka
 On suur ja kuulus mees. ∴:
 Husar: Ma tean jeda küllalt,
 Eks ja ei tea ise,

Et teie Keiser ka
Pea langeb surma kätte.

Prints: :, Kas on tei' Keisril weel
Nii kanget meest kui sa?

Hufar: Jah palju mehi tal'
Weel kangedad kui mina. :,
Ma olen hoopis alam
Ja wäetim kui kõik teised
Ei muidu 'poleks ma
T'e kätte wangi langend.

Prints: :, Ei ole minu süü
See eest nüüd wõta sa
Mu käest mis annan ma
Wiis taalbrid korraga. :,

Hufar: Mull on weel raha küllalt,
Mu juures seitsmes taskus
Ja weel üks kallis wiin
Mul kaafas Wene plaskus.
:, Ei raha taha ma,
See pea omal sa
Ei ole puudust mul
Ehk olin wangis küll. :,

Et priiks nüüd saanud olen,
See eest ma tänan teid,
Nüüd koju poole lähen,
Kus sõbrad ootwad mind;
:, Nii kõrgest ütlen ma:
Mu Keiser, ela sa,
Et sinu wägi teal
Saaks wõitu siin ja seal. :,

Kui olen koju saanud,
Siis kõik mu teised wennad
Mul laulawad hurraa
(Need healed on mull' kenad).

Roor: Sa oled oma tööd
 Küll teinud mure sees
 Ja walwand mõnda ööd, —
 Sa siiski wägew mees. ∴:

34. Waate wägi.

Miks nii kurb on sinu süda,
 Ütle mul mu inglite?

Kas ma aidata wõiks seda:

Walu, mis löönd südame?

Kas ja wõid siis armsam, minu
 Minus elu õnneke;

Sinu waade jala walu,

Toonud minu rinnusse.

Kui mu waade teinud seda,

Armas miks siis kurbastad?

Waatel tahtsin ma ehk seda;

Mis ja kõnes awaldad.

Koidu walgel puna paistis,

Sinu kena palge pealt;

Taewa karwa fina täitis,

Sinu filmist, südant sealt.

Kuis siis wõib weel minu waade,

Sinust ennast lahuta;

Kus ju iga hinge saade

Õhkaab neiut armasta.

35. Soldati Jumalaga-jätmine pruudiga.

Kallis pruut, oh ära nuta,

Ära liiast kurbasta;

Ehk küll pean ärarutt' ma,

Ja ka jotta minema."

„Gale küll on lahumine,
Aga rõõm siis suurem veel,
Kui kord jälle kokku jaame
Selle ilma elu teel.“

„Sinust wara, sinust hilja
Sain ma rõõmu maitseada;
Aga seekord jäen sest ilma, —
Mis seal võime parata?!“ —

„Reisri käst ja Jumal nõuab,
Et pean kohut täitma ma;
Waendlane pea tulla jõuab.
Peame wastu ruttama.“

„Sest nüüd jätan Jumalaga
Seekord s'uga armas pruut
Jumal aitku pea näha
Üts teist. — Anname veel juud!“ —

36. **Teine Jumalaga-jätmise laul.**

Nüüd Jumalaga armas pruut,
Ma pean äratõtma;
Nüüd anna mull' veel wiimseks suud,
Sest lahkun ja lä'en sõtta.
Sest sõja trummid kutsuwad,
Ja pasunad mind hüüawad.“

„Oh ära nuta neiuke,
Ma teen mis mehe kohus.
Ma jäen sull' truuiks kindlaste,
Ehk olen s'ust küll lahus.
Sind süda armastama jäeb,
Mu waimu film sind kaugelt näeb.“

„Mu armuke, nüüd ela heast',
Ma pean ära tõtma;
Kui tulen tagasi veel sõast,

Siis saan sind kaendla wõtma.
 Ja kindlas armus elama,
 Siis ühes ikka lõpmata,
 See peale jäeme lootma."

37. Kurb jälleägemine.

Kord istus õhtul akna all
 Kristiine kurbtuses;
 Suur waew ju paistis silmist t'al,
 Mis asus südames.

Ta mõtles waikselt järel nüüd,
 Ja filmad tilkusid, —
 Kuis end'jed päewad mööda läind,
 Kui õndsad olid need.

Kui armas lugu oli siis,
 Kui kodu olin weel;
 Kui isa ema elasid,
 Ja puhas weel mu meel.

Kui rõõmsalt läksin kiriku
 Siis teiste feltsis ma,
 Ja mitmed poisid waraku
 Mind armastasid ka.

Ja kui siis Kristohw Kirbla poolt
 Nut rätikut mull' tõi,
 Ja nimetas mind armas pruut, —
 Mu süda soojaks löi.

Oh! aga kõik on mööda nüüd.
 Sest on mu süda kurb,
 Ja see on muist mu oma süüd,
 Et olin liiga nõrk.

Pea teine teise järele
 Mul jurid wanemad,
 Siis nende koht sai teistele,
 Sealt pidin lahkuma.

Ja selle järel tuli pea
 uus kurbtus korraga,
 Mu Kristohw, kes nii truu ja hea,
 Läks kaugel' reisiima.

Ma olin üksi waene laps
 Ja nutsin haledast;
 Mul isa ema 'polnud teps,
 Ei ühtki sugulast.

Seal tuli kawalusjega
 Üks petis mõisa mees,
 Kui jaatan walge mundriga,
 Ja ütles meelites:

„Miks nutad armas lapsuke!

„Et kuule minu nõu:

„Su peigmees läinud kaugele,

„Ja wanemad on surm'd.“ —

„Küüd tule mulle emandaks,

„Siis oled õnnelik;

„Käid igapäew siis nagu faks,

„Woid olla lustilik.“

Ma uskusin siis petja keelt,
 Wet filmist pühkisin;
 Ta aga segas minu meelt,
 Siis — kuni langesin.

Küüd olen maha jäetud,
 Kui üksik ilma peal;
 Ma pori hauku langenud,
 Kel põhja pole all.

„Siin wõeras majas olen ma
 Küll armust wõetud;
 Oh tule surm, mind korista,
 Et saaksin maetud.

Kii täitis kurbtus tütarlast
 Seal kambri akna all;
 Kuu, tähed, paistid heledast,
 Ja andsid walgust tal.

Ra ööpik laulis koplis seal,
 Nii armjast' haledast',
 Ei rõdmustand see laulu heal
 Waest kurwa tütarlast.

Seal puhub aknast õhtu tuul
 Nii armsa lõhnaga,
 Et peaks lahutama ta meel
 Teeks filmad kuiwaks ta.

Ei ööpik ega lille lõhn
 Ta meelt wõi rõdmusta;
 Ta on kui kuiwanud puuleht,
 Mis hakkab langema.

Seal lahti läheb kambri uks —
 „Kristiine!“ — hüütakse;
 Ja uksest sisse astub üks
 Nii tutwalt, tafaste.

„Nüüd tere! kõik on korda läind,“
 „Nii ütleb tulija;
 „Ma olen, reifind, waewa näind,
 „Sull' truuiks jäenud ma!“

„Kui olin kaugel wõeral maal,
 „Ja mure koormas mind;
 „Ei olnud tutwat, sõbra seal,
 „Siis mälestasin sind.“

Ta tahtis wõtta armuga
 Nüüd teda rinnale;
 Pruut aga hoidis hirmuga
 Ta eest end kõrwale.

Ta kattis filmi kätega,
 Ja lufkus ahastes;
 Siis langes maha nutuga
 Seal peiu jalge ees.

See tõstis, palus, meelitas,
 Ei aitnud midagi;

ARHIIV-
 RAAMATUKOOL
 H. LEOKE

Suud püüdis anda, silitas, —
Siis ütles wiimati:

„Oh ära anna mulle suud,

„Ma 'pole seda wäärt;

„Ma patu hauku langenud,

„Kell' põhja ega äärt?“ —

„Sest wõta mind nüüd unusta,

„Ja otsi omal teist;

„Ma aga lähen surema, —

„Ei paari saa küll meist!“

Nii ütles ta ja ruttas siis

Sealt koha minema;

Ta tee sealt külast wälja wiis, —

Rus poole — ei ma tea.

38. Beigmehe teretamine.

Tere armas pruudifene!

Oh ja armastad weel mind?

Iffa mõtlen ma su peale.

Dõd ja päewad ihkan sind!“

„Ohtul, kui ma woodi heitnud,

Näen sind waimus filmaga;

Ja kui magama ma jäenud,

Annad suud mull' unes ka.“

„Waimus kõnnin õnne sammul

S'uga rohuedades;

Waatan su peal' õrnal armul,

Näen sind hinge puhtuses.“

„Soowin ka, et minu jüda

Nõnda õnnis oleks sees,

Et ma wdiksin üles näita

Seda ifka sinu ees.“

„Sinu armas lille puna

Dn mu meeles alati,

Ja ma tunnen selgest' ära,
 Et ju arm jäeb surmani."
 „Lilled öits'wad, lilled närts'wad,
 Lilled uestf kaswawad,
 Armastuse öied test'wad, —
 Tialgi ei närtsi n'ad.“ —

39. Kurb jumalaga jätmine.

Oh armuke; ma jätan
 Sind jumalaga nüüd;
 ∴: Ehk südamest küll nutan,
 Mul 'pole füiski süüd! ∴:
 Mis aitaks, kui ma tahaks
 Sind weelgi armasta?
 ∴: Sa paneksid ehk pahaks,
 Et mind ei jalli sa. ∴:
 Sest ilma lootufeta
 On raske armasta;
 ∴: See wõtab pea saata,
 Mind hauda armuta. ∴:
 Ehk leian weel üht südant
 Mis armus wastu lööb!
 ∴: Sa mind ju ära põland,
 Ehk teine kindlaks jäeb. ∴:
 Et muud nõu enam aita,
 Siis pean lahkuma;
 ∴: Ehk saab mu õnn weel öits'ma,
 Sest tahan tötata! ∴:

40. Koidu puna.

Puna, puna koidukene,
 Puna kuldsje kumaga;
 Oh kui rõõmustad mu meele,
 Täidad me iluga.

Armus tuletad mu meele
 Minu kena pruudikest,
 Kui ta vastu tuleb mulle,
 Annab suud mull' armu wäest.

Nii kui hiilg'wad koidu tähed,
 Tema filmad säravad,
 Tema rooja karwa palged,
 Armsam! kui koit säravad,

Tema armast laulu kuuldes
 Laulu linnud jäewad wait;
 Puud ja põesad on kui unes,
 Kõik jäeb waitjeks sedamaid.

Rohi tärkab, lilled õits'wad
 Ruhu käib, ta jälgedel
 Imelikku rõõmu maitst'wad
 Nähes, kuuldes waim ja meel.

41. Vahtudes.

Jäe Jumalaga armuke!
 Müüd lahkun mina s'ust!
 Oh ära sest nii kurwaks jäe,
 See peab sünd'ma just;
 Jäe rahul' sa, jäe rahul' sa,
 Kui süda wõtab waewata
 Ja mötle see peal aegjaste,
 Et see on taewa tahtmine
 Puust langeb maha leheke
 Ja närtfib lilleke
 Ka tuul käib üle maa ja wee,
 Ei puhka iialge;
 See on ju nõnda loodud teal,
 Ja seatud siin maailma peal;
 Sest kurblik süda rahul jäe:
 See on nii taewa tahtmine.

Kui jälle tuleb kewade,
 Ja suwe linnudki;
 Nii jõuab kord ka tunnike,
 Kus tulen minagi,
 Mia loodan jeda kindlaste,
 Sest wõta julgust, rõõmsaks jõe,
 Ja mõtle ikka alati,
 Et see on taewa tahtmine.

42. Walge lill ja neiu.

Walge lille, õitsed üksi,
 Hingad rõõmus, rahus ja.
 Rikujatelt mehe uuldel,
 Puutumata, ja ja ma.

Walge lille, kuis ja naerul,
 Päikse paistel, aru-teel.
 Lille laj' mind suud sull' anda!
 Nuled on mul puhtad weel.

Lille ei find musutada,
 Enam tohi, — märk mu suul!
 Küssid ja, kes seda tegi?
 Ütlen: wõera mehe uul!

Ah, ei ka mu rinna ligi,
 Lill, ei wõi ja puhata!
 Peiu, nagu kõit mult wõtnud,
 Wiinud rõõmu, rahu ka! —

Mia Holmi järele —iis—.

43. Nuni Peetri naisewõtmine.

(S. W. Jannsen 1860.)

Niu, äiu! kussu, kussu!
 Niu, kallis naisuke!

Anni Peeter wöttis naise,
 Pudi Hansu Kaietese.
 Mötles: nüüd mu õnn on kae!

Koor: Niu, äiu! kusju, kusju!
 Niu, kallis naisuke!
 Küll ta sõbrad maenitjesid,
 Palusid ja ahwardasid:
 Sul, ja jooksed tulesse.

Koor: Niu, äiu! j. n. e.
 „Kaiel on ju hundi hambad,
 „Kulli küüned, sikku jarwed,
 „Aga need on warjul weel.“

Koor: Niu, äiu! j. n. e.
 „Kaiel laulwad kuted kurtus,
 „Kaiet kõrwad järgest longus,
 „Küll sind lütkab kaewusje!“

Koor: Niu, äiu! j. n. e.
 Peeter naeratas ja kostis:
 „Jlust neiu ikka laimataks
 „Kade selts. Mu Kai on hea!“

Koor: Niu, äiu! j. n. e.
 „Minu kallis Kai on ilus,
 „Ingli süda tema rindus;
 „Sõbrad jaege rahule!“

Koor: Niu, äiu! j. n. e.
 „Suhtub ka, ehk wahest rääksjub.
 „Kädiseb ehk wastu kääksjub,
 „Seda lahkem olen ma!“

Koor: Niu, äiu! j. n. e.
 „Kaised on ju õrnad lilled,
 „Pea lahked nende meeled.
 „Minu Kai on tuike!“

Koor: Niu, äiu! j. n. e.

Nii ei pannud Peeter asja
 Sõbr' de keelust, tõttas kosja,
 Pea olid pulmad kae.

Koor: Üiu, äiu! j. n. e.
 Kätte sai ta Kaiekehe,
 Oma kallid „kuldse naise,“
 Sula mesi igapäe!

Koor: Üiu, äiu! j. n. e.
 Peeter elas, nagu taewas,
 Naesukene suus ja kaelas,
 „Kallis Peeter!“ järgeste.

Koor: Üiu, äiu! j. n. e.
 Nõnda läks neil nädal mööda
 Selges armus, ilma tööta,
 Kui üks filmapilkmine.

Koor: Üiu, äiu! j. n. e.
 Teisel nädal' l tõusid pilwed,
 „Ingli“ pähe tulid sarwed,
 Harjake löi punaseks.

Koor: Üiu, äiu! j. n. e.
 Juba wõtmed kõlisesid,
 Sõimu sõnad helisesid;
 Kaieke läks karuseks.

Koor: Üiu, äiu! j. n. e.
 Püsti tõusid, „siidi juuksed,“
 PIRR! ja pörr! ju käisid ukseid,
 Wätku löi ka sagedast.

Koor: Üiu, äiu! j. n. e.
 Järgeste nüüd Peetri tuas
 Glas saadan, tanu peas;
 Rahu oli kadunud!

Koor: Üiu, äiu! j. n. e.
 Sõimamine ülestõustes.
 Wandumine mahahaites;

Kai saan'd karu-ohakaks.

Koor: Hiu, äiu! j. n. e.
Kaua ootas waene Peeter,
Kaisute eht pöörab ümber,
Läheb jälle lahedaks.

Koor: Hiu, äiu! j. n. e.
Küll ta maenitses ja palus:
„Armas Kai! mu magus, ilus
„Kaisute, jõe rahule!“

Koor: Hiu, äiu! j. n. e.
Mida enam Peeter palus,
Seda hullem naine hulus.
Kääksus, rääksus hirmsaste!

Koor: Hiu, äiu! j. n. e.
Iffa oli Kaiel õigus,
Hambad risti, kõrwad longus,
Kiid ja kära igapäe.

Koor: Hiu, äiu! j. n. e.
Nõnda oli Peetri elu
Igapäine hinge walu;
Ei tal maitnud söök ei jook.

Koor: Hiu, äiu! j. n. e.
Tema tundis tulist häda.
Kaebada ei wõinud seda,
Sõbrad naersid muidugi.

Koor: Hiu, äiu! j. n. e.
Wiimaks suure häda järel
Tuli meie waesel Peetril
Kaunis nõu, mis awitas.

Koor: Hiu, äiu! j. n. e.
„Kaietene!“ — ütles tema —
„Sind on minu õnnis ema
„Wäga wähe kiigutan'd!“

Koor: Hiu, äiu! j. n. e.

„Sest ma olen hinna maksnud,
 „Suure tiigu teha lastnud,
 „Suure wõõ ja mähtmed ka.“

Koor: „Huu, äiu! j. n. e,
 „Kui sa homme jälle kārād,

„Itta lõugutad ja urad,
 „Siis sa näed, mis ma teen.“

Koor: „Huu, äiu! j. n. e.
 „Oma käega mäsfin ise

„Kinni sind ja tiigu sisse
 „Panen ma ning laulan siis:

Koor: „Huu, äiu! j. n. e.
 Nõnda ütles mees ja tegi

Teisel päewal, kui ta nägi,
 Et muu nõu ei awitan'd.

Koor: „Huu, äiu! j. n. e.
 Kai küll käsja, jalgu pekksis,

Turtjus, karjus — Peeter mäsffis
 Wagusi ja kussutas:

Koor: „Huu, äiu! j. n. e.
 Oli naine mähmes kiini,

Tõstis Peeter kiujupunni
 Kitiwarwul tiigusse.

Koor: „Huu, äiu! j. n. e.
 Nüüd ta pani piibu juhu,

Ïstus tiigu kõrwa maha,
 Nagu lapsehoidja teeb:

Koor: „Huu, äiu! j. n. e.
 Naine röötkis lapje mähknis,

Turtjus, sülitas ja ähkis,
 Nagu tige kassike.

Koor: „Huu, äiu! j. n. e.
 Tuli purtsas suust ja silmist,

Sowwis Peetrit siit maailmast

- Täie juuga põrgusse.
- Koor: Üiu, äiu! j. n. e.
 Küll ta kiskus, tegi imet,
 Iga feltsi söimu nimed
 Andis tema Beetrile;
- Koor: Üiu, äiu! j. n. e.
 Küüntega ta juuksed kista,
 Silmad peast tal wälja pista,
 Ihwardas Kai wihaga, —
- Koor: Üiu, äiu! j. n. e.
 Wagufti kōit Beeter kuulis,
 Tasa hiljuseste laulis
 Riigutades edasi:
- Koor: Üiu, äiu! j. n. e.
 „Kaiete! kui süda jahtub,
 „Kassi wiha sinust lahhtub,
 „Jätan tiigu paigale.“
- Koor: Üiu, äiu! j. n. e.
 „Piinata ma sind ei taha,
 „Waid su wiha lahutada,
 „Sest nii ellast kiigutan:“
- Koor: Üiu, äiu! j. n. e.
 „Lähwad lapsed rahutumaks,
 „Pahuraks ja kärsitumaks,
 „Pannakse neid kiigusse.“
- Koor: Üiu, äiu! j. n. e.
 „Mis su ema wähe teinud,
 „On nüüd minu teha jäenud:
 „Wagusaks sind kiiguta.“
- Koor: Üiu, äiu! j. n. e.
 Wiimaks jõudis õhtu kätte,
 Kaiel tuli teine möte,
 Wiha hakkas lahkuma.
- Koor: Üiu, äiu! j. n. e.

Nüüd ta nuttes äranägi
Et t'al Peeter õigust tegi;
See ta südant parandas.

Koor: Äiu, äiu! j. n. e.
„Armas Peeter! anna andeks,
„Wõta jälle mind su naiseks!
„Ei ma enam käratse!“

Koor: Äiu, äiu! j. n. e.
„Wiha jätan ma nüüd maha,
„Rahu rikkuda ei taha,
„Ragu tegin tänini!“

Koor: Äiu, äiu! j. n. e.
„Sinu sõna tahan kuulda,
„Tülita kõik talitada;
„Lase lahti Petriks!“

Koor: Äiu, äiu! j. n. e.
„Jumal kuuleb, mis ma luban,
„Kõik mu wanad kombed jätan
„Maha täna päewaga!“

Koor: Äiu, äiu! j. n. e.
„Olgu Amen!“ ütles Peeter,
Hakkas Raie kaela ümber,
Süda läks t'al haledaks.

Koor: Äiu, äiu! j. n. e.
Wõttis naise kiigust wälja,
Mässis lahti, tegi nalja,
Kiigutas weel käte peal.

Koor: Äiu, äiu! j. n. e.
„Minu krooniks jäed sina,
„Sinu rõõmuks elan mina,
„Minu kalliks Raieks!“

Koor: Äiu, äiu! j. n. e.
Nõnda elasid nüüd nemad;
Radund olid riidu sõnad

Kuni elu otsani.

Roor: Hiu, äiu! j. n. e.
Et nüüd naine teiseks läinud,
Seda oli tiigu teinud;
Mehed pange tähele!

Roor: Hiu, äiu! j. n. e.

44. Jumalaga isamaa!

Jäe Jumalaga isamaa!
Jäe Jumalaga nüüd!
Sest wõera maale lähen ma!
Jäe Jumalaga nüüd!
Sest ma laulan kurwa meelega,
Suu südamet ja keelega:
Jäe Jumalaga nüüd!
Su taewas, põllud, heinamaad,
Oh armas isamaa!
Mull' palju rõõmu tegewad,
Oh armas isamaa!
Jumal teab, et ma sind armastan,
Ja süski lahkuma süst pean.
Jäe Jumalaga nüüd!
Sa armas jõgi jaadad mind,
Jäe Jumalaga nüüd!
Et lahkun, see teeb kurwaks sind,
Jäe Jumalaga nüüd!
Drust sammeldanud kiwi pealt
Tõstan wiimist korda healt:
Jäe Jumalaga nüüd!

Dr. K. H. Hermann.

45. Kuninga tütar.

Üks kuninga tütar
Ja kuninga poeg : ,

Kes teineteist tuntsid ;:
Ja kurbtuses nutsid, et kolku ei saan'd.

Üks hirmus suur pahandus,
Tüli ja riid ;:,
Mis wanemil juhtun'd ;:,
See lastele raskeste kurbtust nüüd toi.

Dh häda! et wanemilt
Luba ei saa! ;:
Nii õht'wad noor ritter ;:
Ja kuninga tütar see kurbtuse sees.

See järw, mis mei' wahel
On sügaw ja lai, ;:
Ta laenetab kangelst, ;:
Et hõlpsaste üle sest saada ei wõi.

Siis kirjutab kuninga
Tütar üks täht ;:
Sel kuninga pojalt' ;:
Ja palub: „Dh tule mu juure sel ööl.“

„Ma tahan kolm küünalt
„Su pärast wee peal' ;:
„Siis põlema panna, ;:
„Et öösel nääd tulla, just otse mu pool.“

Rui kuninga poeg
See kirja nüüd sai, ;:
Siis hakkas ta püüdma ;:
Et korda wõiks minna, see kardetaw reis.

Rui pühapäew homiku
Magasid kõik, ;:
Siis kuninga tütar ;:
Ju mõistis, et armuke uppunud on.

„Dh ema, oh ema!
„Mu meel on nii alw, ;:
„Dh lasse ma tõttan ;:
„Et lahket meelt nõuan, seal rohumaa peal.“

ARHIIV-
RAAMATUKO
H. LEOKI

- „„Oh tütar! oh tütar!
 „„Ükspäinis ma sind ;:
 „„Ei lase küll minna ;:
 „„Baid pead ka wõtma, ju noorema õe““
 „„Oh ema! oh ema!
 „„Mu õde on laps, ;:
 „„Ea noptb need lilled, ;:
 „„Ea hirmutab linnud, mis metsjades on.““
 „„Mu tütar, mu tütar!
 „„Ükspäinis ma sind ;:
 „„Ei lase küll minna, ;:
 „„Baid pead ka wõtma üks noorem ju wend.““
 „„Oh ema, oh ema!
 „„Mu wend on weel laps; ;:
 „„Ea katkub need kafrad, ;:
 „„Ea tallab need tatrads seal põldude peal.““
 Siis wöttis ta mantli
 Ja läks oma teed ;:
 Ja leidis ka warfi ;:
 Üht kalameest kaldalt, kes kuulis ta healt:
 „„Oh kalamees kuule,
 „„Mis palun ma sind, ;:
 „„Et katju kas leiad ;:
 „„Üht kuninga poega siit suure wee seest.““
 Kui kalamees hoolega
 Rõit see järw ;:
 Sai noodaga otsind, ;:
 Siis leidis ta wiimaks see kuninga poeg.
 See kuninga tütar
 Kuldsõrmus ja kee ;:
 Siis palgaks ta andis ;:
 Sell' kalamehel' warfi ta waewa eest.
 „„Säh wõta neid wastu,
 „„Neid annan ma sull' ;:

„Et leiba wõid osta ::
 „Su naesjel' ja lastel', ja mis tarwis muud.“
 Siis wõttis ta furnu
 Ja kandis puu all', ::
 Siis koju ta ruttas ::
 Ja kõige tee nuttis, mis juhtunud t'al.
 „Jä heaks mu ema!“
 Ja andis t'al juud, ::
 „Jäe heaks mu isa! ::
 „Mind suretab kurbtus, mis tõest on suur.“
 Nüüd ruttas ta fema
 Kus kuninga poeg, ::
 Kui hale meel tuli ::
 Siis ise ka suri, seal kase puu all.
 Siis oliwad furnud
 Seal mõlemad nüüd, ::
 Ei olnud see nali ::
 Et isa weel wali. — Nüüd lõpetud kõik.

46. Truuduse murdmine.

Mu armukene murdis truudus wannet!
 Et ta ta siin mind ei armasta? —
 Miks ei taha ja mind siin armastada?
 Miks ei löö jüda minule.
 Küll ammu juba omas noores põlwes,
 Ma ohwrin' ennast sinule! —
 Sa rööwisid mu röömu, rahu, jelles:
 Et naeru jätsid minule.
 Ei ühte hinge wõi ma armastada!
 Sest see mul 'pole wõimalik? —
 Üksnes ma aga mõtlen sinu peale,
 Kuni surm elu lõpetab.
 Kui juhtub minema mu hauast mööda,
 Ja näed mu nime risti peal!

Siis ohwerda mu haua künka peale: —
Üks händas filmapijar teal.

47. Silmawesi.

Rui inimene tuleb ilmale,
Siis filmatweega nutab wäetife
Ja õnnistades paneb ema kätt
Siis lapse pähe, ema filmas wett.

Laps kasvab rõõmu sees ja waewas ta,
Ja mis ei mõista võlida sõnaga,
Siis süda räägib seda selgeste
T'al' filmatweega: „Tänu emale!“

Siin kasvab meheks üles poisike,
Seal plitast saanud kena neiuke:
Rad läh'wad paari, saavad laulatud
Ja filmatwees saab truidust lubatud.

Nüüd tuleb rõõmu hulka wiletsus,
Ja mehe südant koormab kurwastus;
Waat' naene loodab taewa Isa peal'
Ja filmatweega ütleb: „Looda weel!“

Mees lähneb wanaks, tuleb wiinne tund,
Hing, ihu wäsin'd, nõudwad surma und;
Ta omaksed ta ümber leinawad
Ja filmatwees weel wiimaks tänawad.

End surija ju taewa rõõmu näeb
Ja palwes laste lapsi õnnistab,
Nüüd hingab weel, — nüüd sureb rahuga;
Weel filmas wesi: „Sumal teiega!“

W. Kentmann.

48. Rodumaale.

Kas tunned maad mis Peipse rannalt
Käib Vääne mere rannale,
Ja Munamäe metsalt murult

Räib lahke Soome lahele? •
 See on see maa, kus minu häll
 Rord kiikus ja mu isadel.
 Sest laulan nüüd ja ikka ka:
 See ilus maa on minu kodumaa!

Siin teretawad metsa latwad
 Nii lahkelst järwi rohumaid;
 Siin taewa wihmal oras wõsub
 Ja päike paistab wiljapäid.
 See on see maa, kus minu häll
 Rord kiikus ja mu isadel.
 Sest laulan nüüd ja ikka ka:
 See ilus maa on minu kodumaa!

Siin kaswab Eesti meeste sugu
 Ja sammub wabadusele!
 Siin kaswab priskest Eesti neiu
 Ja sirgub Eesti mehele.
 See on see maa, kus minu häll
 Rord kiikus ja mu isadel,
 Sest laulan nüüd ja ikka ka:
 See ilus maa on minu kodumaa!

Siin tõstab rahwas põllu rammu:
 Ja matab endist wiletjust,
 Siin püüab rahwas waimu walgust
 Ja wõidab rõõmsalt pimedust.
 Oh tõutagem südamest
 Me' mehed olla igawest
 Ja laulgem nüüd ja lõpmata:
 Sa kofu, kaswa kallis kodumaa!

Dr M. Weske.

49. Igatsmine kodu paiga järele.

Koju tahaksin ma jälle,
 Kodu oleks jälle ma!

Paistab ometi mull' kodu
Päike teise iluga.

Kodu elab arm ja heldus,
Kodu õnn ja rõõm mull ees,
Oh nii väga, oh nii väga,
Kaebab ihaldus mu sees.

Oh mis ihaldus mind waevab?
Mis ma õhtan lõpmata?
Mis mu südame teeb raskeks
Selle jala-murega?

Baatan siin ma haljast välja,
Seal ju laewa lipud teel;
Mõtlen tagasi ma koju,
Jäeb nii kurwaks minu meel.

Jja, armas Jja, taewas!
Lase feda sündida,
Et ma üksford weel saaks näha
Dma kallist kodumaad.

Fr. R.

50. Täheke.

Rauge udulise ilmast
Tõusis mull' üks täheke,
Tõusis, wilkus, kadus filmast
Waimu-taewa tumesse.

Jgatsedes film ja süda
Dts'wad hülgust ülewelt,
Aga nad ei leia feda
Paksu udu pilwedelt.

Oh et külm ja uduwilu
Lähäks lendes minema,
Siis mull' armja tähe ilu
Paistats kultje palgega.

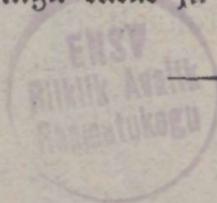
A. Reinwald.

Paulude juhatoja.

Lehet.

Armastus on käsu täide	7
Armastuse kohut täita	7
Arm on mull otjas, elan kurvastuses	30
Ena ei jalli mind	34
Gans, pane hobu sadula	18
Ilmas 'pole headust leida	5
Jumalaga, armjad sõbrad	29
Jäe Jumalaga armuke	48
Jäe Jumalaga isamaa	56
Kui üksi metsas laulan ma	4
Kui üksina istun	14
Kui inimene tuleb ilmale	60
Kadedus on hirmus tõbi	17
Kui sind näen mu armas neiu	32
Kallis pruut, oh ära nuta	41
Kord istus õhtul afna all	43
Kas tunned maad mis Peipsirannalt	60
Koju tahaksin ma jälle	61
Kauge udulise ilmast	62
Kiisakene, lahke lindu	9
Ma ööd kui päewad lootsin	33
Ma olen kange sõjamees	37
Maga, mu pojuke, kallike ja	36
Mis heliseb seal taewa all?	12
Mets kohiseb ja pilved jookswad ruttu	33

	Lehel.
Ma käisin siin, ma käisin seal	17
Mu isamaa, kui kena ja	3
Mu kodu kaunike	3
Mu laulu heal nüüd kõlaga	13
Mu pisuke pesa on kitsaks mul jäend	13
Mull' ütles kiigelt tulles	38
Meelitab mu waade	38
Miks nii kurb on sinu jüda	40
Mu armuke murdis truudus wannet	59
Meiu istub järwe kaldal	35
Nüüd Jumalaga armas pruut	42
Oh jüda, kas ja tunned tõest	8
Oh võta vastu minu käest	12
Omas noores lapse põlves	36
Oh armuke, ma jätan	47
Puna, puna koidukene	47
Pulmad on meil jälle võta	14
Rüütel Gwald ja ta Minna	30
Tere armas pruudikene	46
Weel homikul roos seisis ilus	11
Weel ükskord, Karel, enne lahkmist	27
Valge lille, õitsed üksi	49
Äiu, äiu! kusju, kusju	49
Üks Wenemaa husar	39
Üks kuninga tütar ja kuninga poeg	56

1805/346

S 17174

Bind 15 sep.